

Clypeus Theologiæ Thomisticæ

In Tres Partes Divisus, Et Quinque Volvminibvs Comprehensvs

[Tractatus de attributis, de visione beatifica, de scientia Dei ac de ejus voluntate et providentia]

Gonet, Jean-Baptiste

Coloniæ Agrippinæ, 1671

§. I. Conclusio affirmativa statuitur, & testimoniis Scripturæ, & SS. Patrum roboratur

---

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77132](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-77132)

DISPUTATIO QUARTA

414

metaphorice significari neleid quod propriè rult. Et in A
quaestioneibus disputatis quaest. 23. de voluntate
Dei, art. 3. in celi, ad 6. sic habet: Sciendum est
quod voluntas signitribus modis habeat ad voluntatem
benepacit: quedam enim est voluntas signi, qua nun-
quam incidit in idem cum voluntate benepaciti, siue
permisso quā permittit mala fieri, cū mala fieri nun-
quam velit: quedam semper in idem incidit, sicut ope-
ratio; quedam vero quandoque incidit, & quandoque
non, sicut preceptum, probatio, & consilium.

5. I.

Conclusio affirmativa statuitur, & testimonio Scripturae, & SS. Patrum roboratur.

Dico igitur: Deum voluntate generali & antecedenti, velle omnes homines, etiam post Adelapsum salvos facere.

Probatur primò ex celebri illo Apostoli testimoniō 1. ad Timotheum 2. Deus vult omnes salvos, & ad agnitionem veritatis venire. Ubi in primis testimoniō esse de hominibus ut sunt in statu naturae lapse, poterit; Tum quia Paulus loquitur de hominibus prout nunc sunt, vult enim fieri pro eis orationes & obsecrations ad Deum: non autem omnes homines sunt in statu naturae lapsi. Tum etiam, quia si Apostolus loqueretur B tantum de voluntate nos salvandi in obedientia Adeliocentis, non dixisset, Deus vult omnes homines salvos fieri, sed vult salvos fieri; in enim in praeterito exprimitur Dei voluntas, cum præterit tempus impletionis illius; sicut non dicimus nunc de Angelis malis, Deus vult, sed tantum voluit illos salvos facere. Addo quod Paulus ibidem ait, Christum ad hanc voluntatem Dei implendā, obculisse redēptionem pro omnibus: Atqui redēptione supponit lapsum in originale: Ergo loquitur de hominibus ut sunt in statu naturae lapsi, & peccato originali virtuata.

Secundò Apostolum non loqui de simplici velleitate & nuda complacētia, qualem Deus habet circa merē possibilia manifestum est, quandoquidem juber ut oremit pro omnem hominum salute: Stultum vero esset promere possibilibus, v.g. pro conversione dēmonum, vel alterius mundi creatione orare.

Tertio, Licet verbālia Apostoli, intellecta de voluntate efficaci & consequente, explicari debeant per distributionem accommodant, vel de universalitate incompleta, qualiter ea Augustinus, Gregorius, alioque SS. Patres locutione referuntur exponunt; si tamen intelligantur de voluntate antecedenti & ineffaci, ea debet

D intelligi de singulis generis, & per distributionem incompletam, constar non solum auctoritate Damasceni, hunc locum Apostoli in hoc sensu intelligent, sed etiam ex ipso Apostolo: qui enim discursus exigit, ut propositio illa, Deus vult omnes homines salvos fieri, generaliter & de omnibus ac singulis hominibus intelligatur: nam immediatè ante obiectat ut oremit pro omnibus: Hoc enim bonum est (inquit) & acceptum eorum Salvatore nostro Deo, qui omnes homines vult salvos fieri, & ad agnitionem veritatis revire. In quibus verbis particula universalis, omnis, sine dubio eodem sensu in utroque membro propositionis accipenda est, ne Paulus loquatur a quoque in tam brevi contextu, neve ipsius ratio minimè idonea sit. Ita ut sicut orandum est pro omnibus hominibus generaliter, & sine exceptione (ut nemo negat esse de mente Apostoli, & excharitate debet) ita Deus vult omnes homines generaliter & sine exceptione salvos fieri. Idque magis confirmat duplex ratio immidiata post subjecta ab Apostolo, quā probat Deum velle omnes homines salvos fieri: Unus enim Deus (inquit) unus & mediator Dei & hominum homo Christus Iesus, quidam redēptionem semetipsum pro omnibus. Quia verba exponens Cajetanus, sic ait: Ex hoc quidam nō

17. Negat Jansenius libro 9. & 10. de gratia Christi Salvatoris, ubi docet Deum ante peccatum Ad eum, omnibus ac singulis hominibus eternam voluisse conferre beatitudinem, voluntate generali & antecedenti, ex eaque in statu innocentia profluxisse in primos parentes auxilia sufficientia, subdita ipsorum voluntati, quantum ad efficaciam & usum & subindeque talem voluntatem in eo statu fuisse perutilem, sed non posse statui voluntatem generalem, quā Deus omnes homines in damnatione primi peccati positos, velit salvos fieri, & quā omnibus præparat remedia & auxilia generalia ad salutem necessaria. Usque ibidem assertit, voluntatem antecedentem homines salvandi post Adelapsum (si quā in Deo sit) nihil aliud esse quam nudam velleitatem, qualem Deus habet erga jam damnatas creaturas, sive homines, sive Angelos; quā non obstante potest Deus aliquos nolle salvos fieri, ac re ipsa non vult, eos scilicet qui re ipsa damnantur, quos idcirco ait delictuī & mediis ad salutem insufficientibus. Eandemque ob causam docet libro 3. cap. 21. Christum non esse mortuum prō redēptione & salute æterna omnium hominum, sed tantum electorum: pro salute autem aliorum, non magis languinem fuisse, aut etiam orasse, quam pro salute ipsius diaboli. Verba ejus haec sunt. Christus pro insidialium in insidialitate morientur, aut iustorum non perseverantem salute mortuum non est, nec sanguinem sudat, nec seipsum redēptionem dedit, nec Patrem oravit; immo non magis pro æterna liberazione ipsorum, quam pro diaboli deprecatione est.

Huic doctrina Jansenij aliquo modo sive Gregorius Ariminensis, & Vazquez: licet enim voluntatem generalem & antecedentem salvandi omnes post Adelapsum in Deo agnoscant, eam tamen nolunt comprehendere parvulos in utero materno decedentes; cū eis Deus nullum præbeat pro remissione peccati originalis remedium; subindeque tenentur assertere, Christum pro illis parvulis non esse mortuum,

**

Si filius est Deus, omnium hominum curam illi uni-

versitatem manifestatur, & cum sit natura bonus, con-

fessus si unum proponat salutem & agnitionem

salutis. Si namque esset plures dī, cogitari possit

quod deus haberet curam salvandi aliquos homi-

nū, & alii haberet curam salvandi alios: sed ubi

universitas est Deus, illi uni incumbit cura omniū.

Immutata si plures essent mediatores inter Deum

& hominem, existimareur quod unus esset mediator

pro quislibet, & aliis pro aliis, sed ex quo unus

mediator Dei & hominum ad reconciliandum ho-

mines Dei, illi uni incumbit mediare inter Deum

& omnes homines. Denique ab effectu manifestat

igitur, quod etiam mediator vult omnes homines

salvare, & ad agnitionem veritatis venire,

et hinc quod dedit seipsum premium ad redimen-

tiON ALIQUOS, SED OM-

NES.

B. Exscriptam SS. Patrum, generaliter & sine

exceptione intelligendum esse Apostolum,

Denique velle salutem omnium placere homi-

nū, passim docentes. Nam Clemens Ro-

manus libro 2. Constit. cap. 59, affirmat se id

deus ipius Christi accepisse;

& Dionyssius ap. 2. Eccles. Hierar. ait tacrorum p̄fēctūm

de similitudine salutem cupere omnibus,

& gaudere veritatis. Item Ignatius Martyr

ap. 6. ad Philadelph. dicit, Amatorem homi-

nū Deum nostrum, & velle omnes homines sal-

veri, & ad agnitionem veritatis venire, propter

qui & Salerni ordi facit super bonos & malos, & pluit

sicut iustus & misericordia. Et Origenes libro 4. contra

Celum paulo post initium, JESUM vocat

medium amorem suum, quantum in ipso est; Salvator

nam vero immensus hominibus.

Eandem veritatem tradidit Augustinus libro

de spiritu & letitia quem scripsit contra Pelagianos,

cap. 33, dicens: Vult Deus omnes homines sal-

veri, & in agnitionem veritatis venire; non sic tamen

ut in adam liberen arbitrium, quo bene vel male u-

nae iustitiae judicentur. Et Prosper in resp. ad

object. Vlacentij, ubi ait: Sincerissime creden-

tiaque profundum est; Deum velle ut omnes ho-

mines salviantur: Si quidem apostolus, cuius ista senten-

cia, absolutissime precipit quod in omnibus Ecclesiis

imperatur; ut Deo omnibus hominibus sup-

ponatur. Et in resp. ad object. Gallorum sent. 8.

hec scribit: Qui dicit quod non omnes homines vult

Duos salves fieri, sed certum numerum praedestinorum,

duos loquantur quam loquendum est de altitudine in-

fratitiae gratia Dei, qui & omnes vult salvo fieri, at-

que ad agnitionem veritatis venire. Ideo docet in li-

bio de vocatione Gentium, nam libro 2. cap.

12. hec scribit: Sive igitur novissima contemplatio

salvi, supra media rationabilites & pie crea-

tus, omnes homines salvo fieri Deum velle, semperque

hunc. Ercap. 28. Fit manifestum quod diversi al-

que numeri modis omnes homines vult Deus salvo-

rum: si qui veniunt, Dei auxilio diriguntur; qui non

veneri, si a pertinacia reluctantur. Denique Eccl-

esi in die Paracleteos orans pro hereticis & schis-

maticis, sic ait: Omnipotens sempiterne Deus, qui

salvo omnes, & neminem nisi perire, responde ad animas

te deponit, errantum corda resipiscant, & ad veritati-

te redirent unitatem.

Eadem veritas ex generali Christi redemptione

manifestatur.

HOC argumentum tangitur a Cajetano ver-

breviter relatis, porroque sub hac forma

breviter proponi. Deus vult salvare eos omnes

pro quibus Christus passus & mortuus est, seu

pro quibus ordinavit mortem & passionem su-

am: Sed Christus mortuus est & mortem ac

passionem suam obculit, & ordinavit ad salu-

tem, non paucorū tantum, sed omniq; &

singulorū hominū: Ego Deus omnes, &

singulorū hominēs, voluntate antecedenti vult

salvos esse. Major constat ex eo quod mors &

& passio Christi, ex voluntate salvandi homines

duxit originem. Minor vero probatur ex variis

Scripturæ locis, in quibus hoc generalis Christi

redemptionis aperte declaratur. Vicetur enim ad

Romanos 3. Qui proprio filio suo nos perperit, sed pro

nobis omnibus tradidit illum. Ad Rom. 5. Per unius

delictum in omnes homines in condemnationem, & per

unius iustitiam in omnes homines in justificationem. 2.

ad Corint. 5. Si unus pro omnibus mortuus est Christus,

ui qui vivunt non sibi vivant, sed ei qui pro omnibus

mortuus est. Denique 1. Joan. 2. Ipse est propitiatio

pro peccatu nostrū, non pro nostrū tantum, sed etiam

pro totius mundi. Quibus auctoritatibus adiungi

possunt orationes Ecclesie, quæ in solemnibus

precibus frequenter hæc verbare repetit: Fidelium

omnium conditor & redemptor; & in hymnis Eccle-

siasticis: Iesu Redemptor omnium.

Duplici evanescione conatur Jansenius tam aperta

Scripturæ testimonia eludere. In primis dicit,

his locis solū significari, mortem Christi esse

precio & valorem per se sufficiētē pro omnibus

at non ordinatione Christi, & Dei, oblatam

esse pro omnibus.

Secundo responderet, quod quando Christus

dicitur mortuus pro omnibus, hoc non debet

intelligi pro singulis generibus, sed pro genere

singulorū: ita ut pro aliquo ex quocumque ge-

neri, statu, & conditione, non verò pro omnibus

, & singulis in individuo, & in particulari

mortuis fuerit.

Vetur utraq; hæc evanescere videatur

contra definitionem Tridentini less. 6. cap. 3. 2°:

ubi definit Christum mortuum esse pro omnibus

, in eosensu in quo negabatur à Calvino:

Calvinus autem negabat Christum esse mortu-

um pro omnibus, quantum ad sufficientiam

prei, neque etiam pro aliquibus ex omnigenere

& conditione; nam in caput 17. Joannis, ut

utraq; evanescere uitur ad explicandas Scriptu-

ra loca, in quibus dicitur Christum esse mortu-

um pro omnibus: Ergo &c.

Præterea utraq; hæc respondio efficaciter

confutari potest. Nam contra primam instar

poteſt, quando dicitur Christum dedisse semet

ipsum redemptionem pro aliquo, hoc ita intel-

ligi, & explicari debet, ut significetur Christum

se dedisse in redemptionem, & gratiam illius;

& ad eis utilitatem & salutem: particula enim

pro applicatur causa finali, ut cor. Ita quando

dicitur, quod medicus venit in dominum pro sa-

late infirmi: sensus enī est, illum venire ē it

ejus commodum, & utilitatem & ad procuran-

dam illi sanitatem: unde cum Scriptura locis

citat̄ dicit Christum mortuum esse pro omni-